

holdsugártól tanult meg táncolni, keringőzni meg a csillagoktól, amikor még zöld gallya volt egy kőrifának. Onnan vágták le, faragták ki. Ő táncol a legszebben azért. Ezen aztán összevesztek a papirkatonák, odakiabáltak a bohócok is, az egyik az angol babát dicsérte, a másik a francia babát. A magyar baba nem tetszett senkinek, csak a kis papirkatonának. Különösen a finyás lovastiszt, meg a bohócok beszéltek ellene sokat, kacagták, kicsufolták s a két másik baba, akinek ez a fülebe jutott, szégyenkezett is miatta sokat.

— Minek táncolsz velünk te magyar baba, ügyetlen vagy és darabos, mint a fa, amiből készítettek. Nem is tanulsz meg táncolni soha, mert nem vagy viaszból, mint mi, ketten és egyszer ugyanis felszűsz szégyenszemre.

A magyar babát ilyenkor szorongatta a sirás, szomorúság, de csak mosolygott tovább és táncolt este is, mert azért készítették.

Egy este tűz ütött ki a játékboltban, eldobott gyufától s a játékok csak későn vették észre, mikor már minden füstölt, lángolt. Tűzet fogott a francia baba ruhája, erre nagy riadalom támadt a játékok között. Egyik bohóc odaszaladt a francia babához, hogy eloltsa az égő tüzet, de az ő ruhája is lángot vetett. Lángot fogott hirtelen az angol baba, — *sirc-sirc* — pattogtak végig cifra ruháján a lángnyelvecskék. Akkor már égett minden a játékboltban, a medvék, nyulak, bohócok, papirkatonák — és a finyás lovastiszt, aki porcellánból volt, nem győzte kapkodni a fejét a csattanó tüzzsikrák elől. De azért keményen tovább ült lován és nézte, mint hamvad el minden egy pillantás alatt. A nyulak, medvék szétmállottak, kifordult belőlük a gyaluforgács, az lángolt tovább, mint egy égő labda. A papirhadserég is megsemmisült s a francia baba, akiről lesült a cifra ruha, egyszer csak széjjel pattant és egy nagy esomó kőc sustergett helyében orrfacsaró füsttel. Kőc volt az angol babában is, de már elhamvadt, mint rendre minden bábu köröskörül.

A lovastiszt érezte, hogy sokáig ő sem bírja már, a nagy hőségben ropogott minden kis porcikája.

Ekkor felszakadt a játékbolt ajtaja, hatalmas vizsugár szökött a szobába és elárasztott mindent. Emberek jöttek be ezután nagy lármával, a lovastiszt kivette beszédükből, hogy most már nincs baj, mert még idejében észrevették, csak a bábukat nem tudták megmenteni.

A finyás katonatiszt fellélegzett, aztán végigpillantott magán. Csüromviz volt, a lova is és attiláján az arany paszomántot a lángok bekormozták. Körülnézett magakörül nagy szomorkodva, a babák, bohócok, medvék mind elpusztultak. Aztán nagyot kiáltott hirtelen, mert megpillantotta a magyar babát. Táncolt, libegett akkor is, nem történt semmi baja. Egy kicsit megkormosodott, de a karját tovább is erősen a csipőjére szoritotta, úgy illegett-billegett a finyás lovastiszt előtt.

Mert fából volt, kemény kőrifából, leveles gallya volt — a magyar életfának!

Mámika.

Emlékeztek még rá? . . . Én sohasem fogom elfeledni.

*

A korán sötétedő téli délutánokon szorosán összebujva ültünk a fehérre meszelt nagy, alcovos szobában. Vártuk a Jézuskát. Már napok óta vártuk rettentő türelmetlenséggel és hogy a napok gyorsabban teljenek, Margit meséket olvasott. Ilyenkor csak mi voltunk otthon, négy árva gyerek. Mámika Orbánéknál ápolta beteg unokáit, apánk a dolgai után járt.

Margit olvasott, s mi áhitattal hallgattuk komoly, kisőreg hangját. Lassan, vontatva olvasott, mintha nehezére esett volna a meséskönyv drága kincseit másokkal is megosztania. De mi nem mertünk azért szólani: Istenem, hátha még abbahagyja, becsapja a meséskönyvet és elrejtí valahol. Teheti, hiszen az övé.

Milyen szép is volt az a meséskönyv! Azóta se láttam még olyan szépet. Igazi karácsonyi mesék voltak benne. Mikulással kezdődött, a ki telerakta a puttyját a legszebb piros almákkal, a legizesebb csemegekkel (jaj, milyen élénken volt mindez leírva) és lejött vele a földre a jó gyermekekhez. A kis angyalok a jó Isten dnyhát rázogatták a menyországban, s itt a földön, ime, egyszerre szép nagy pihékben kezdett esni a hó a gyermekek örömeire. Azután jöttek még szebb mesék, ragyogó, fényes lapok. Jézuska szép karácsonyfát díszített, meggyújtotta rajta a kis viaszgyertyákat és leszállott vele az égből, egyenesen az elhagyott, beteg kislány szobájába . . .

Oh, milyen szép mesék voltak. Sohasem fogok többé olyan szép meséket hallani.

Mikor aztán egész sötét lett és nem lehetett már olvasni, még szorosabban összebujtunk. Nem féltünk; az egyedüllétet már megszoktuk. Csak jók akartunk lenni, nagyon jók. Tudtuk, hogy Jézuska künn jár-kál és benéz az ablakon, megnézi, hogy vajjon elég jók vagyunk-e, megérdemeljük-e a karácsonyfát.

És végül eljött Karácsony napja is. A korán sötétedő téli délután együtt ültünk ismét. A meseolvasásnak már vége volt, az alkonyat hirtelen kibontotta a szárnyát és ráborította az öreg Kolozsvár utcáira. Csend lett. Odakünn elkezdett hullani a hó, nagy, komoly pihékben és befedte a szép házsongárdi temetőt, ahol egy új sirban aludott Valaki, aki már nem gyújtott több karácsonyfát.

Jaj, milyen türelmetlenek voltunk mi négyen. Hát sohasem jön már a Jézuska? Végre megjött apánk és sietve eltűnt a „nappaliban”. Mikor kinyitotta az ajtót, határozottan éreztük azt a jó karácsonyi illatot, amit már napok óta szimatoltunk a bezárt szoba körül. Élénken figyeltünk, de nem mertünk kijönni a sötét szobából. Majd, ha a Jézuska csenget! De ő sehogyse akart csengetni.

Nyílt az ajtó és egy szikár öregasszony lépett a szobába. Az arca csupa szigorúság és csupa jóság. Levetette fekéte mantilláját, kapisonját és odajött hozzánk. — Mámika, Mámika, — kiáltotta feléje négy türelmetlen hang, — hát miért nem jön már a Jézuska?

Egyetemi hallgatók figyelmébe!

HEIM ANTAL borbély- és fodrászüzlete

a Takaréktár-utca elején.

Szegedi Építő Részvénytársasági Iroda

Szeged, Kárász-utca 11. Telefon 2-28.

Telep: Petőfi S.-sugáruti vámház mellett. Tel. 9-47.

— Négy izgatott, követelő, később csüggedt és végül siró hang egyre csak ezt hajtogatta.

— Ha jók lesztek, majd eljön — mondta ő kurtán és szigorúan. De mert nagy esend támadt a szigoru hangra, hát szelidebben folytatta: — Várjatok türelemmel és hogy hamarabb teljen az idő, énekeljétek el a szegény Jákob nótáját — és hogy egyikünk sem akarta elkezdeni, hát elkezdte ő, fakó, öreg hangjával: — Szegény Jákob, szegény Jákob, hallod-e, hallod-e? . . . Az első szegény Jákob után aztán szabályszerűen belekezdünk „nagyáság szerint“, egy-egy szegény Jákob pauzával és nemsokára négy komoly gyermekhang énekelte a Mámika vezetése után a zavarosan hangzó nótát:

Szegény Jákob, szegény Jákob
Hallod-e, hallod-e,
Csengetnek a misére,
Bim-bam, bim-bam . . .

A szoba megtelt a sok bim-bammal, de olyan furcsán hangzott az a sok szomorú bim-bam, mintha nem misére, hanem temetésre harangoznának.

És Mámika, a mint még sohase láttuk, hirtelen heves zokogásra fakadt. Gyöngye testét úgy rázta a zo-

kogás, mint a vihar a szomorúfűz ágait. És a szívére szoritotta bimbamozó unokáit — a könnyei a fejükre hullottak — megcsókolta a homlokunkat, végül pedig megáldott mindannyiunkat. Ugy, ahogy ő szokta. Hiszen tudjátok.

És hirtelen, arany csengéssel, megszólalt a Jézuska csengettyűje.

(d. g.)

Főszerkesztő KOLOSVÁRY-BORCSA MIHÁLY.

Felelős szerkesztő: FETTER GYULA.

Felelős kiadó: CSANÁDY GYÖRGY.

Budapesti szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. Deák-tér 1., II. e

Az Egyetemi Szent Imre Kör felolvasó estélye. December 28-án este fél kilenckor rendezi a Szent Imre Kör első felolvasó estélyét a Kass-szállóban. Dr. Bartók György lélektani alapon tárgyalja a zene hatalmát, dr. Belle Ferenc a zene-fejlődés történetét adja elő, Mátrai Ernő híres énekesekről mond el intimitásokat, König Péter pedig zeneakadémiai éveiből közöl vig epizódokat. Az érdekes estélyre a Thália és a Nemzeti Sajtóvállalat árusítja a jegyeket. Egyetemi és középiskolai hallgatók 50 K-ás állóhelyeket kaphatnak.

Figyelmes kiszolgálás

Dugonics-tér 11.

A közp. egyetem közelében.

Szántai

Bérletnél árkedvezmény. borbély és manicure termében

Holzer-cukrászda

Jókai-u. 6.

Egyetemi hallgatóknak árkedvezmény. — Egyetemi hallgatók kedvenc találkozó helye.

Emke kávéház Szeged.

Székely egyetemi ifjuság
találkozó helye.

Kitünő italok,
pontos kiszolgálás.

Jó viccek — mondja Dávid kávé.